

Στο Ισραήλ σήμερα, τα μέλη της ευρύτερης οικογένειάς μου είναι τα εξής: Μια γηραιά θεία αδελφή του πατέρα μου (1), τα έξι πρώτα μου ξαδέλφια με τους/τις συζύγους τους (12), τα δεκατρία παιδιά τους εκ των οποίων κάποια με τους/τις συζύγους τους (21) και τα δέκα εγγόνια τους (10). Σύνολο σαράντα τέσσερα άτομα (44).

Από αυτούς τους συγγενείς μου, η θεία μου και τρία από τα πρώτα ξαδέλφια μου γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στην Ελλάδα, ενώ όλα τα πρώτα μου ξαδέλφια έχουν και την Ελληνική υπηκοότητα και μιλούν ελληνικά όπως και κάποια από τα παιδιά τους. Εννοείται ότι αισθάνονται (και) Έλληνες και την Ελλάδα πατρίδα τους, πέρα από το Ισραήλ στο οποίο ζουν.

Έρχονται στην Ελλάδα πολύ συχνά, μερικοί και 3 και 4 φορές το χρόνο για να δουν την εδώ οικογένεια, άλλοι συνήθως για τις καλοκαιρινές διακοπές τους σε νησιά, αλλά και για τις συγκεντρώσεις της οικογένειας με αφορμή χαρούμενα ή λυπηρά γεγονότα. Κάποιοι έχουν αποκτήσει και κατοικία στην Ελλάδα και διαμένουν εδώ για μεγάλα χρονικά διαστήματα.

Ο πρώτος μου ξάδελφος, ο Ίταικ, είναι ο πιο τακτικός επισκέπτης από όλους στην Ελλάδα. Πέρυσι το καλοκαίρι, ο Ίταικ με τη σύζυγό του, έφεραν μαζί τα παιδιά τους Αχιγιά και Έντεν με τις Ισραηλινές συντρόφους τους. Ταξίδεψαν όλοι μαζί ανά την Ελλάδα. Στο χωριό Στόμιο του Κισσάβου, που ο Ίταικ έχει πάει πολλές φορές, τα παιδιά του γνώρισαν την οικογένεια του Σταύρου Διαμαντή, του ανθρώπου που έκρυψε στο σπίτι του την οκταμελή οικογένεια του παππού τους, και θείου μου, Μάκη στην κατοχή. «Ο κ. Σταύρος ο παππούς σου, έσωσε τον δικό μου παππού, και σ' αυτόν χρωστάμε ότι εμείς ζούμε», είπε ο 35χρονος Έντεν σε σπαστά Ελληνικά στον 37χρονο Σταύρο Διαμαντή και έπεσαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, κι ας είχαν γνωριστεί λιγότερο από μισή ώρα νωρίτερα.

Όλες και όλοι βέβαια από τα ξαδέλφια μου, οι σύζυγοι τους, τα παιδιά τους, τα εγγόνια τους, έχουν υπηρετήσει τις θητείες τους στον στρατό του Ισραήλ και κάποιοι που έτυχε να το κάνουν σε περιόδους μη ειρηνικές, πολέμησαν. Η οικογένεια μετράει ένα νεκρό μέλος που σκοτώθηκε ως στρατιώτης στον πόλεμο του Λιβάνου το 1982. Στον πόλεμο της Γάζας, από τον Οκτώβριο του 2023, τρία από τα παιδιά των πρώτων μου ξαδέλφων, κλήθηκαν ως έφεδροι να πολεμήσουν και πολέμησαν.

Αυτή είναι λίγο πολύ η δική μου οικογένεια στο Ισραήλ.

Την Τετάρτη το πρωί με πήρε τηλέφωνο ο Ίταικ. Είχε μόλις μάθει και δει τα βίντεο από το περιστατικό στη Σύρο, μάλιστα μέσα στο κρουαζιερόπλοιο βρισκόταν και ένας φίλος του με τη σύζυγό του. «Τι γίνεται ρε;», με ρωτάει ο Ίταικ. «Δεν μας θέλουν στην Ελλάδα;». Η φωνή του πραγματικά έτρεμε, μιλούσαμε και έβραζε από θυμό από αγανάκτηση. Ένας Έλληνας, είχε μόλις συνειδητοποιήσει ότι επειδή έχει την ατυχία να είναι και Ισραηλινός, δεν θα μπορούσε να κατέβει στη Σύρο αν ο ίδιος ήταν στο καράβι.

Άντε τώρα να του εξηγήσεις του Ίταικ, που αν και ξέρει πολύ καλά την Ελλάδα, αυτό δεν το χώραγε ο νους του. Άντε τώρα να εξηγήσεις του Ίταικ:

Ότι αυτή η επίδειξη ακτιβισμού στη Σύρο, ήταν πολύ καλά οργανωμένη από μέρες με αφίσες και φειγ βολάν που κυκλοφόρησαν στο νησί, μερικές μάλιστα και υπογεγραμμένες από θεσμικά συνδικαλιστικά όργανα εκπαιδευτικών.

Ότι όλοι ήξεραν ότι θα συμβεί το περιστατικό αυτό και κανείς δεν έκανε τίποτα για να το αποτρέψει. Ούτε οι παρόντες εισαγγελείς, ούτε το αρμόδιο Λιμενικό Σώμα, ούτε ο Δήμαρχος.

Ότι έχουμε στην Ελλάδα νόμο και είναι σαφής και προβλέπει αυστηρές ποινές για όσους προβαίνουν σε ενέργειες με αιτία την καταγωγή, την εθνικότητα, την θρησκεία. Αλλά ότι, έχουμε τη συνήθεια να μην εφαρμόζουμε τους νόμους για να μην προκαλέσουμε κλιμάκωση των ενεργειών.

Ότι εδώ και κάμποσο καιρό, οι ενέργειες εναντίον Ισραηλινών πολιτών στην Ελλάδα, έχουν γίνει σχεδόν καθημερινότητα. Ότι κάθε Ισραηλινός, θεωρείται δολοφόνος ή εν δυνάμει δολοφόνος. Ότι για πρώτη φορά, η αντίδραση και η αντίθεση απέναντι σε ένα κράτος και την πολιτική της κυβέρνησής του, έχει μεταφερθεί στους πολίτες αυτού του Κράτους, οι οποίοι κατηγορούνται συλλήβδην ως αιμοσταγείς δολοφόνοι.

Ότι, σε αυτά όλα τα περιστατικά, παράγεται και αναπαράγεται μίσος, ρατσισμός, αντισημιτισμός και μας παίρνει όλους η μπάλα, Ισραηλινούς και Εβραίους μη Ισραηλινούς. Ότι στην Ελλάδα του 21ου αιώνα, επέστρεψε και διαμορφώνεται η πιο επικίνδυνη διάσταση του ρατσισμού, αυτή της συλλογικής ευθύνης, που στην ιστορία άφησε μόνο καταστροφές.

Ότι μια θράκα δήθεν ευαίσθητων της αριστεράς που για αυτούς τα ανθρώπινα δικαιώματα γεννήθηκαν στις 8 Οκτωβρίου 2023, όχι στις 7, κάνουν ό,τι γουστάρουν, βρίζουν και τραμπουκίζουν χωρίς καμιά συνέπεια, μένουν συνεχώς στο απυρόβλητο, σαν ρε παιδί μου να υπάρχει μια σιωπηρή συμφωνία ότι είναι χρήσιμοι για τις ισορροπίες του συστήματος.

Άντε τώρα να εξηγήσεις του Ίταικ...

Ότι στη χώρα που γεννήθηκαν οι γονείς του και της οποίας ο ίδιος είναι περήφανος υπήκοος, την επόμενη φορά που θα είναι στην Αθήνα και θα κατέβει με τη σύζυγό του στο αγαπημένο του Ψυρρή, καλύτερα να μιλάνε μεταξύ τους αγγλικά.

Ότι σε κάθε λιμάνι της χώρας, και έχει περάσει από σχεδόν όλα τα λιμάνια των Κυκλάδων, θα τον υποδέχονται με πανό και συνθήματα ως ανεπιθύμητο Ισραηλινό δολοφόνο και θα του ζητάν να φύγει.

Ότι η πολιτική του δημοκρατικά εκλεγμένου πρωθυπουργού της χώρας του, με τον οποίο ο ίδιος διαφωνεί σε πολλά και κάθε Σάββατο βράδυ διαδηλώνει εναντίον του με χιλιάδες άλλους Ισραηλινούς, έχει γίνει λόγος να αντιμετωπίζεται ο ίδιος ως παρίας, φαινόμενο μοναδικό, ακραία ρατσιστικό, ακραία απάνθρωπο.

«Ίτσικ, ηρέμησε» αποφάσισα να του πω αντί να του εξηγήσω όλα αυτά, που ούτε στον εαυτό μου δεν μπορώ να εξηγήσω. «Κάτι μ@λ@κες είναι, όπως ξέρεις καλά στην Ελλάδα οι Ισραηλινοί είναι ευπρόσδεκτοι και ο κόσμος τους φέρεται μια χαρά. Θα περάσει». Και έκλεισα το τηλέφωνο.

Για το τελευταίο βέβαια έχω μεγάλες επιφυλάξεις πια. Αλλά δεν ήθελα να στεναχωρήσω κι άλλο τον Ίτσικ.

Σημ. Όλα τα στοιχεία, τα ονόματα και τα γεγονότα είναι πραγματικά. Δεν έγραψα μυθιστόρημα.

*Ο Μίνως Μωυσής είναι πρώην πρόεδρος της Ισραηλιτικής Κοινότητας Αθηνών

ΠΗΓΗ: [ιστοσελίδα LIBERAL 27.7.2025](#)